

«ناکجاآباد» امریکا: یکی هم افغانستان!

خبر:

صندوق حمایت از کودکان سازمان ملل (یونیسف) در یک گزارش تازه گفته ناامنی و ادامه جنگ در افغانستان سبب شده است تا نیمی از کودکان این کشور مکتب/مدرسه نروند. در این گزارش آمده است که نصف کودکان بین سنین ۷ الی ۱۷ سال، یعنی حدود ۳.۷ میلیون نفر در افغانستان از مکتب رفتن محروم اند. یونیسف می گوید فقر و تبعیض گسترده علیه دختران در کنار ناامنی، سبب شده میزان کودکان محروم از مکتب در افغانستان از سال ۲۰۰۲ به این سو به شدت افزایش یابد. (منبع: بی بی سی فارسی)

تبصره:

هرچند تعدادی از نهادها و نویسندگانی غربی از جمله بعضی از نظامیان امریکا در مورد جنگ امریکا و ناتو در افغانستان منتقدانه می نویسند و راه حل های گوناگون را ارایه می دارند، اما در حقیقت این خود امریکا و استراتژی های این کشور است که افغانستان را با چنین وضعیت نامطلوب روبرو ساخته است. زیرا این از خباثت های ذاتی دموکراسی است که به هر کس و هر نهاد اجازه می دهد تا کُفت دل خود را کشیده و منتقدانه بنویسد و راه حل ارایه کند. درحالیکه حکام و دولت امریکا بدون در نظر داشت بسیاری از تناقضات در جزئیات بر اساس استراتژی های بلند مدت نهادهای مختلف امریکایی وضعیت را در مناطق مختلف جهان رهبری می کنند.

این تنها عرصه تعلیم و تربیه نیست که مردم افغانستان در آن با مشکلات دست و پنجه نرم می کنند، بلکه افغان ها بعد از اشغال امریکا و ناتو اکنون بحران های را تجربه می کنند که در تاریخ خود حتی آن را در خواب هم ندیده بودند. اخیراً هیومن رایتس واچ یا دیده بان حقوق بشر، گزارش ۴۹ صفحه ای خود را تحت عنوان "جای مصون وجود ندارد" منتشر ساخت. به راستی هم اکنون در سرتاسر افغانستان، بدون پایگاه هایی نیروهای امریکا و ناتو اصلاً جای مصون وجود ندارد.

وقتی اساسی ترین نیاز مردم "امنیت" تأمین نباشد، بدون شک که تمام عرصه های زندگی با بحران های عدیده روبرو می گردد. از همین رو یافته های تازه وزارت مبارزه علیه مواد مخدر افغانستان نشان می دهد که در این کشور ۹۰۰۰ تن مواد مخدر تولید شده است. درحالیکه در سال ۲۰۰۱ م تولید سالانه آن از ۱۸۰ تن تجاوز نمی کرد.

فرا تر ازین، وقتی به این پیمانہ تولید مواد مخدر صورت گیرد؛ کشت، پروسس تولید و قاچاق آن سبب شکل دادن یک اقتصاد جرمی در کشور می‌شود و در نتیجه سفیر امریکا در افغانستان بی‌مهابا لب به سخن گشوده و به زبان و دندانانی که به خون مردم این سرزمین آغشته شده است؛ افغانستان را مبدأ و راه ترانزیت قاچاق انسان می‌خواند و این پدیده را چالش بزرگ برای این کشور می‌داند. جان بس که به مغز متفکر داعش شهرت یافته است، اخیراً در گردهمایی که از بهر معرفی "شبکه مبارزه با قاچاق انسان در افغانستان" برگزار شده بود این مطلب اسفبار را ابراز داشت. وی با بسیار بی‌شماری اضافه نمود: در کشوری که قانون تطبیق نمی‌گردد، مردمانش قربانی این پدیده هستند و تاکید ورزید که پناهجویان افغان و بی‌جا شده‌گان داخلی در این کشور، بیشتر از این رهگذر متضرر اند و باید برای محافظت جان آنان دست به کار شد. درحالیکه افغانستان در سال هژدهم تلاش‌های این خبیث‌های استعمارگر قرار دارد تا قانون بشری- وضعی که برخلاف عقیده و خواست مردم این سرزمین است، بر آنان تحمیل گردد.

اشغال‌گران استعمارگر برین هم بسنده نکرده، بلکه برای اغوای افکار عامه مردم و جهانیان، گزارش‌های عجیب و غریبی را به نشر می‌رسانند که از شیطنت شان شیاطین جنی در حیرت قرار می‌گیرند. از آن جمله اداره‌های مفتشین عمومی وزارت‌های دفاع و خارجه امریکا و مؤسسه انکشاف بین‌المللی امریکا، راپوری را به کانگرس این کشور پیشنهاد کرده‌اند که در آن گفته می‌شود، علایم پیشرفت در افغانستان محدود است. تا مالیه دهندگان غربی را برای تمویل برنامه‌های امریکایی برای سال‌های متمادی آماده سازند.

آنان برای پیشبرد پروژه جنگی خود در منطقه، مردم افغانستان را با فقر بی‌سابقه‌ی روبرو ساخته‌اند. تا برای تمام جهت‌های جنگی زمینه‌سربازگیری فراهم باشد. بر اساس آماری که اخیراً توسط اداره مرکزی احصائی افغانستان منتشر شد؛ بیش از ۵۴ درصد مردم افغانستان در سال ۱۳۹۵ زیر خط فقر قرار داشتند که در مقایسه با سال قبلی آن، ۱۶ درصد افزایش را نشان می‌دهد. درحالیکه این آمار حاکی از واقعیت دو سال قبل افغانستان است. اما بدون شک که واقعیت امروزی به مراتب از ارقام ارایه شده بدتر شده است.

امریکا و ناتو همزمان با اشغال با پمپ کردن پول هنگفت به بازارهای افغانستان، افغان‌ها را دچار فساد گسترده نمودند و یک قشر سرمایه‌دار فاسد و غلام حلقه بگوش خود را در افغانستان به میان آوردند تا تمام برنامه‌های استعماری شان را توسط آنان تطبیق نمایند. درحالیکه وضعیت اقتصادی مردم عام، از بد، بدتر شده است.

اداره بازرسی ویژه ایالات متحده امریکا برای بازسازی افغانستان موسوم به (SIGAR) در تازه‌ترین گزارش خود در مورد افغانستان گفته: شمار نیروهای امنیتی افغانستان به شمول پولیس ملی و اردوی ملی طی یک سال گذشته، در حدود ۱۰ درصد کاهش یافته و هم اکنون این رقم به ۲۹۶ هزار و ۴۰۹ تن تا تاریخ ۳۱ جنوری ۲۰۱۸ رسیده است. دولت افغانستان تنها کنترل بر ۵۶,۳ درصد از ولسوالی‌ها را دارد و متباقی اراضی در دسته «در حال نزاع» قرار می‌گیرد.

با در نظر داشت موارد فوق، وضعیت واقعی به مراتب وخیم‌تر است. مردم بعد از فقر، دچار فحشا، فساد، اختطاف، قاچاق مواد مخدر، تبعیض، تفرقه و منازعه داخلی شده‌اند. بمباردمان هوایی امریکا بر مراکز مخالفین مسلح به آخرین حد خود رسیده که سبب بیشترین تلفات ملکی گردیده است. ترور، وحشت، انتحار و انفجار در شهرها به اوج خود رسیده است، نهادهای استخباراتی و کمپنی‌های قراردادی کشورهای ذیدخل در قضیه افغانستان، روزانه درین عرصه با هم رقابت می‌کنند. بالاخره هر نوع رشد در هر عرصه زندگی مردم با بن‌بست مطلق روبرو گردیده است و ارگ نشینان به حمایت نیروهای اشغال‌گر از پشت دیوارهای سمنتی به مردم امیدهای کاذب می‌دهند.

فلهذا جای بس تفکر و تأمل عمیق است! یا باید کمر همت ببندیم و علیه تمام مواردی که سبب موجودیت اشغال‌گران و استعمارگران در این سرزمین اسلامی می‌گردد، شب و روز مبارزه نماییم و مردم خود را ازین منجلاب نجات دهیم و یا باید سر به فرمان تسلیم فرونهمیم و ممد تغییر نسلی که در جامعه ما توسط آنان راه اندازی شده قرار گیریم و دیگر اصلاً از ارزش‌های خود سخن ننیم. سرنوشت و آینده خود را مانند سرنوشت اندلس فراموش شده به دشمن تسلیم کنیم.

سيف الله مستنير

رئيس دفتر مطبوعاتي حزب التحرير ولايه - افغانستان